

Папа Львъ IX, който е извѣстенъ по своитѣ сношения съ патриарха Михаила Керуллария, приблизилъ при себе си единъ инокъ (отъ Ключинскій мѣнастирь въ Бургундия, по име Гилдебрантъ. Това е билъ чловѣкъ съ гениални способности и съ непреклонна воля. Въ санъ архидиаконъ на римската църква, той ръководилъ четирма папи и накрай самъ станалъ папа, подъ име Григорий VII. Григорий VII начерталъ идеалъ на властѣта, за изпълнение на когото се стремилъ самъ той и неговитѣ приемници. Той я уподобявалъ на слънечний свѣтъ, а властѣта императорска и кралевска сравнявалъ съ лунната свѣтлина. Както луната заема свѣтлината си отъ слънцето, така и свѣтската императорска и кралска властъ зема своята сила и значение отъ властѣта на папата. Ако тий постъпятъ противъ волята на папата, то могатъ и сж длѣжни да се лишатъ отъ своята властъ и мѣстото имъ заематъ други лица, по-послушни на папата. Едно отъ срѣдствата, съ което папата дѣйствувалъ противъ непокорнитѣ нему господари, билъ интердиктъ, когато всичкий народъ, за грѣха на властителитѣ, се подвъргалъ на църковно задрѣщение: храмоветѣ се затваряли, священнодѣйствието и изпълнение на требитѣ се прекращавало; народа изведнажъ лишенъ отъ утѣшение на религията, захващалъ да се вълнува и непокорнитѣ се смирявали предъ папата. Въ управлението на папа Григория VII се отнoси тоя нечутъ до сега и послѣ случай за унижение на царската властъ, какъ императора Германскій Генрихъ IV три студени зимни дни (въ Януарий) простоялъ гладенъ, въ дрѣха на кающий се съ боси крака, при двореца, гдѣто живѣлъ папата, просящи неговото прощение . . . Въ краицѣ на XI вѣкъ се захванали кръстоноснитѣ походи. Тий били предприети съ цѣль да се освободатъ святитѣ мѣста и источнитѣ народи отъ властѣта на невѣрнитѣ; нъ властолюбивитѣ папи ги направлявали пакъ къмъ разширението на своето могущество. По завоеванието на Иерусалимъ отъ кръстоносцитѣ, тамъ билъ поставенъ латинскій патриархъ. Скоро подиръ това се появили подвластни на папата патриарситѣ въ Александрия, Антиохия и накрай въ самий Константинополь, когато тая столица на Гръцката империя била завоевана отъ франкитѣ и венецианитѣ (1204 г.). Въ това врѣме папскій престолъ занимавалъ Иннокентий III (1198—1214), който не само че неотстъпалъ по